

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

a) O. D.

státní příslušností Ukrajina

b) nezl. A. D.

státní příslušností Ukrajina

c) nezl. Y. D.

státní příslušností Ukrajina

všechny bytem v ČR: P.

všechny zastoupeny JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,

sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

sídlem Nad štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2019 č. j. OAM-978/ZA-ZA10-VL11-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhaly zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně ve své žalobě připomněly, za jakých okolností podávaly žádost o udělení mezinárodní ochrany. Namítaly, že se žalovaný více věnoval otázce načasování podání

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žádosti než relevantnímu posouzení prezentovaného azylového příběhu. Měly za to, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Byly přesvědčené o tom, že jim ve vlasti hrozí vážná újma ve smyslu zákona o azylu, a to z důvodu ozbrojeného konfliktu probíhajícího v současné době na Ukrajině. Poukázaly na to, že možnost vnitřního přesídlení je v jejich případě nereálná, neboť jediné funkční zázemí, které ve vlasti měly, bylo na území Luhansku, přičemž tato oblast není pod kontrolou státu. Odkázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009 č. j. 5 Azs 28/2008-68. Poznamenaly, že v případě návratu do vlasti jim hrozí nedobrovolné zapojení se do konfliktu. Zmínily též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008 č. j. 2 Azs 71/2006-82. Konstatovaly také, že v situaci, kdy by se možnost vnitřního přesídlení rovnala pozici bezdomovce, neboť domovský stát nedisponuje funkčním sociálním systémem, v důsledku kterého by jim bylo možné zajistit základní životní podporu a ubytování, je nucené vycestování spjata s přesídlením do Luhansku, který není v držení Ukrajiny, a tak na něj dopadají přímé důsledky ozbrojeného konfliktu, a to nejen vojenské povahy, ale i sociální. Dodaly, že stav ve východní části Ukrajiny je zakonzervován ve stavu totální beznaděje pro obyvatele dotčených regionů, přičemž zdánlivá stabilita tohoto nepříznivého stavu nemůže sama o sobě představovat důvod pro neudělení mezinárodní ochrany.

3. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek. Měl za to, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a), přihlédl k nim a shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci na Ukrajině. Byl tak toho názoru, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, že přijaté rozhodnutí odpovídá okolnostem případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Odkázal na obsah správního spisu. Byl přesvědčen o tom, že se situací žalobkyň důkladně zabýval a neshledal žádný relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Podotkl, že z výpovědi žalobkyně a) je zřejmé, že cílem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu v České republice. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004 č. j. 5 Azs 37/2003. Dále uvedl, že oblasti Ukrajiny, které jsou pod kontrolou kyjevské vlády (tedy všechny oblasti s výjimkou Doněcké a Luhanské oblasti a poloostrova Krym), jsou naprosto bezpečné. Podle něj mají žalobkyně možnost přesídlit do některé z těchto oblastí, k čemuž odkázal na informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“. Napadené rozhodnutí považoval za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřily svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 15. 11. 2018 požádaly o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně a) k žádostem uvedla, že ona i její dcery jsou ukrajinské národnosti, jsou schopny se dorozumět česky, ukrajinsky a rusky. Jsou pravoslavné

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

křesťanky. Žalobkyně a) nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani organizace, nikdy nebyla politicky aktivní, neúčastnila se žádných politických akcí. Je vdaná, její manžel žije na Ukrajině. Ve vlasti naposledy bydlely v Ch. Z Ukrajiny vycestovaly dne 30. 5. 2016, z Ch. jely vlakem do Lvova, pak autobusem přes Polsko cestovaly do Prahy, kam dorazily dne 1. 6. 2016. Měly cestovní pasy a polská víza. Polské vízum jim bylo uděleno v roce 2016, pak získaly vízum strpění v České republice s platností do srpna 2017. Požádaly o nové vízum, ale to nedostaly, bylo jim zamítnuto i odvolání. Byl jim vydán výjezdní příkaz s platností do 15. 11. 2018. Všechny jsou zdravé. O mezinárodní ochranu žalobkyně a) požádala jménem svým a svých dětí, neboť se bojí o život. Když začala válka, i s jejím manželem bydleli v Luhansku, děti měly strach, museli odjet. Starší dceři byly 4 roky, mladší byly 3 měsíce. Odjeli k manželovým rodičům do P. Našli si tam vlastní byt, kde bydleli rok. Bylo to pro ně drahé. Pak odjeli do Ch., kde si manžel našel práci. Dceru tam ale nevzali do školky, museli na všechno čekat, zejména na očkování. Dcera neměla ve školce kamarády, protože mluvila rusky. Nemohou bydlet v Luhansku, mají strach. Jejich byt se nachází asi 10-15 kilometrů od bojových linií. Na Ukrajině nemají kde bydlet. Manžel odjel do Lvova, aby si vyřídil biometrický pas a požádal o povolení k pobytu v České republice za účelem zaměstnání. V České republice má již dohodnutou práci, odjel na Ukrajinu, aby si vyřídil doklady, aby byl v České republice legálně. Ona by si chtěla zařídit pobyt stejně, ale zatím nenašla zaměstnavatele. Nechce s dětmi odjet na Ukrajinu, dcera zde chodí do školy, dobře se začlenila, má zde kamarády. Oběma dcerám byla udělána všechna očkování. Život v České republice je pro děti dobrý. Požádala, aby děti zůstaly s ní.

7. Při pohovoru dne 20. 11. 2018 dále žalobkyně a) sdělila, že žila v H., pak studovala v Kyjevě, jako zdravotní sestra pracovala v Mykolajevi. Následně odjela do Luhansku studovat na lékařku, žila tam v letech 2007-2014. Nejdříve tam bydlela v pronajatém bytě a pak v rodinném domě, který vlastní její manžel. Měli tam registrovaný pobyt. Z Luhansku odjeli, když začala válka, odjeli do Poltavské oblasti do obce Orechovka, bydleli tam u rodičů manžela. Pak si našli vlastní byt v P., kde žili od srpna 2014 do března 2015. Poté se odstěhovali do Ch., manžel si tam našel práci. Tam žili od března 2015 do konce května 2016. V Ch. žili v pronajatém bytě. Ve vlasti žijí rodiče manžela, nemají spolu dobré vztahy a nejsou v kontaktu. Její rodiče jsou rozvedení, otec žije v H., má novou rodinu, v kontaktu není ani s ním. Její matka žije v Praze, má zde trvalý pobyt. S matkou tady bydlí v jedné domácnosti, a to v rodinném domě, kde jsou v nájmu. Manželův bratr také žije v České republice, přijel sem v únoru 2016, měl zde vízum strpění, ale nyní mu bylo uloženo správní vyhoštění. V domovské zemi pracovala jako zdravotní sestra v Mykolajevi, pak studovala lékařskou vysokou školu v Luhansku, kterou dokončila v roce 2014. V době studia se jí narodily dcery. Naposledy pracovala v roce 2007. Od roku 2016 nebyla na Ukrajině. Vlast opustila, neboť měli problémy s tím, že hovořili rusky. Starší dcera měla jít do školky, ale nechtěli ji přijmout, protože přijeli z Luhansku. Řekli, že do školky může chodit, až bude místo ve třídě. Nikdo s nimi nemluvil, děti si nechtěly hrát s dcerami, rodiče říkali, že přijeli z válečné oblasti. Jiné problémy neměli. Když bydleli v P., říkali si, že by mohli odjet za matkou do Prahy, ale napevno se rozhodli až v Ch. Tam to pro ně nebylo příjemné, děti byly nespokojené. Podali žádost o české vízum, ale nedostali ho, požádali o něj na konci roku 2015, účelem bylo sloučení rodiny s matkou. S vyřizováním cestovního dokladu v Ch. v listopadu 2015 neměla žádné potíže. Polské vízum vyřídila přes cestovní agenturu v Kyjevě, s tím ani s vycestováním ze země nebyly problémy. Finanční prostředky na cestu měla od manžela a od matky. V České republice nikdy nepracovala,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

manžel v České republice pracoval poslední rok, než dostal výjezdní vízum. Starší dcera zde chodí do školy, mladší dcera do školky. Po odjezdu z Luhansku je v Ch. zaregistrovali jako vnitřně přesídlené osoby. Dostávali státní podporu, 200 hřiven na dítě za měsíc, 800 hřiven dostávala k mateřské. Manžel pracoval. Na Ukrajinu se nechce vrátit, chce bydlet a pracovat v České republice. Neví, co by jim hrozilo v případě návratu do vlasti. V Luhansku mají byt, ale kvůli válce se tam nemohou vrátit. Nefungují tam zákony. Na Ukrajině nemají nic, nemají tam kde bydlet. Nemůžou se tam vrátit a žít na ulici. V minulosti neměla problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií, armádou. Nebyla trestně stíhaná. Jiné než výše uvedené důvody k odchodu z vlasti neměla. S manželem neodjeli na Ukrajinu, neboť neví, jak to dopadne s vízem, možná mu ho udělí. V domovské zemi by neměli kde bydlet, s manželem chtěli, aby si vyřídil povolení k zaměstnání, ony by si pak mohly zařídit povolení za účelem sloučení rodiny.

8. Žalovaný také shromáždil informace o situaci na Ukrajině, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2018 č. j. 110372/2018-LPTP „Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“. Žalobkyni a) bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Byla jí stanovena lhůta pro písemné vyjádření, doplnění podkladů nenavrhl, nechtěla se vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. Uvedla, že na Ukrajině nic nemá, je tam draho, nechce tam jet. Chce zde pracovat, je zdravotní sestra, lékařka, chce pracovat s lidmi. Má zde české kamarády, její dcery chodí do školy, mluví česky. Nechce zpět, nečeká ji tam nic dobrého. Rozhodnutím ze dne 20. 5. 2019 č. j. OAM-978/ZA-ZA10-VL11-2018 žalovaný rozhodl, že žalobkyním se mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu neuděluje.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
 10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
 11. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
 12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
 13. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

14. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Za tímto účelem provedl s žalobkyní a) pohovor, při kterém jí umožnil uvést všechny důvody, které ji vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a k opuštění vlasti, dále jí bylo umožněno sdělit podstatné skutečnosti týkající se jejího života ve vlasti i v České republice. Žalovaný také shromáždil informace vztahující se k situaci na Ukrajině. Soud má dále za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval všemi tvrzeními žalobkyně a) učiněnými v průběhu správního řízení, zejména posoudil její sdělení ohledně problémů jejích dětí ve školce a s čekáním na očkování, zmínku o drahých nájmech v P., hodnotil též její ekonomickou situaci (srov. str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí). Soud má za to, že žalovaný řádně posoudil, zda jsou v případě žalobkyň dány důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, napadené rozhodnutí dostatečně a srozumitelným způsobem odůvodnil. Zdejší soud s tímto posouzením souhlasí a dodává, že není pravdou, že by žalovaný nevěnoval pozornost azylovému příběhu žalobkyň a místo toho soustředil svou pozornost na načasování podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zdejší soud podotýká, že načasování podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany může být v rámci posuzování její důvodnosti zvažováno, zejména je-li žádost podána po několikaletém pobytu v České republice v okamžiku, kdy cizinci bylo uloženo správní vyhoštění či mu byl vydán výjezdní příkaz. Taková skutečnost pak může svědčit o účelovosti podané žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54).
15. Žalobkyně přicestovaly do České republiky již v roce 2016 na základě cestovních dokladů a polských víz. Poté jim bylo uděleno vízum strpění, které platilo do srpna 2017, další vízum jim již uděleno nebylo a obdržely výjezdní příkaz s platností do 15. 11. 2018, tedy do dne, kdy žalobkyně požádaly o udělení mezinárodní ochrany. Za této situace bylo dle názoru soudu zcela relevantní, že žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil i okamžik, kdy žalobkyně podaly žádost o udělení mezinárodní ochrany (srov. str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí).
16. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že na území České republiky mohou pobývat pouze cizinci, kteří disponují některým z povolení k pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), či kterým byla udělena některá z forem mezinárodní ochrany. K úpravě pobytu cizince na území České republiky slouží primárně instituty dané zákonem o pobytu cizinců. Soud k tomu odkazuje např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2018 č. j. 2 Azs 200/2018-36, ve kterém se uvádí: „*Závěrem Nejvyšší správní soud přisvědčuje městskému soudu, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky není azylově relevantním důvodem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 – 46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, a ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016 – 59). K získání pobytového oprávnění je třeba využít prostředky dle zákona o pobytu cizinců na území.*“ K povaze mezinárodní ochrany zdejší soud také připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém kasační soud konstatoval: „*Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“

17. V žalobě bylo namítáno zejména nedostatečné posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, v této souvislosti žalobkyně připomněly ozbrojený konflikt, který na Ukrajině probíhá. Žalovaný se posouzením naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany zabýval na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, trest smrti byl na Ukrajině zrušen v roce 2000. Pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobkyně a) v průběhu správního řízení neuvedla, že by jí nebo jejím nezletilým dětem po návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, ani žalovaný neměl za to, že by jim takové nebezpečí hrozilo. Připomněl, že žalobkyně neměly v zemi původu žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, kromě bezpečnostní situace na Ukrajině neuvedla žalobkyně a) žádné jiné skutečnosti, pro které by se nemohla vrátit do vlasti. Nezjistil ani, že by žalobkyně mohly být na Ukrajině postiženy za svou azylovou žádost v zahraničí. Dále žalovaný konstatoval, že stav zhoršené bezpečnostní situace na Ukrajině trvá ve dvou oblastech, a to v oblasti Doněcké a Luhanské, v ostatních částech země je situace dlouhodobě nezměnná, zcela stabilní, nedochází v nich k ozbrojeným střetům. Dále zmínil, že žalobkyně před odjezdem z vlasti žily nejdříve v Poltavské oblasti a poté ve městě Ch. v Charkovské oblasti, kde mají registrovaný pobyt a kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají. Neshledal tak důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Věnoval se také tomu, zda by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. K tomu uvedl, že se manžel žalobkyně a) a otec žalobkyň b) a c) v současné době nachází na Ukrajině a upozornil na možnost žalobkyň zajistit si legální pobyt na území České republiky prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců. Doplňkovou ochranu podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tedy neudělil. Soud považuje dané hodnocení za dostatečné a souhlasí s ním.
18. Pokud jde o bezpečnostní situaci na Ukrajině, odkazuje zdejší soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které se kasační soud opakovaně vyjádřil k bezpečnostní situaci na Ukrajině. Lze zmínit např. usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“ Soud dále poznamenává, že o zlepšení situace na Ukrajině svědčí i skutečnost, že Česká republika

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

považuje s účinností ode dne 22. 3. 2019 Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za bezpečnou zemi původu (vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb.).

19. Co se týče otázky vnitřního přesídlení, soud upozorňuje na to, že žalobkyně naposledy ve vlasti žily v Charkovské oblasti, ve které dle informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ naposledy docházelo k bezpečnostním incidentům v roce 2015, oblast je pod kontrolou ukrajinské centrální vlády. Soud dále konstatuje, že žalobkyně pobývaly v Luhanské oblasti naposledy v roce 2014, poté, co začala válka, přestěhovaly se do Poltavské oblasti, odkud se v roce 2015 přemístily do Charkovské oblasti, kde se zaregistrovaly jako vnitřně přesídlené osoby a v této souvislosti pobírala žalobkyně a) i státní podporu. Je tedy zřejmé, že žalobkyně možnosti vnitřního přesídlení úspěšně využily již v minulosti. Žalobkyni zmiňované potíže s nepřijetím dcery do školky, s tím, že si s ní děti nechtěly hrát, a s tím, že na všechno museli čekat, nelze mít za to, že by toto jednání bylo takové intenzity, že by tyto drobné ústrky a excesy soukromých osob představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Jiné potíže žalobkyně a) v průběhu správního řízení nezminila. Soud nedospěl k závěru, že by byly dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) nebo c) zákona o azylu.
20. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, např. na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2018 č. j. 52 A 8/2018-19 a na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019 č. j. 7 Azs 116/2019-21, ve kterém kasační soud uvedl: *„Rovněž tzv. možnost vnitřní ochrany, někdy označovaná též jako možnost vnitřního útěku nebo možnost vnitřního přesídlení, je dostatečně prejudikovanou otázkou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, č. 978/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74). Žalovaný i městský soud postupovali v souladu se závěry těchto rozhodnutí, včetně stěžovatelkou poukazovaných rozsudků zdejšího soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74. Pokud jde o stěžovatelkou namítanou diskriminaci ze strany státních orgánů v souvislosti s vnitřním přesídlením, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40. Z něj se podává, že nic nenasvědčuje ani tomu, že by případnou překážku v možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny mohly představovat státní orgány. Ukrajinské státní orgány se naopak snaží těmto osobám pomoci přijetím různých opatření. Žalovaný i městský soud upozornili na ukrajinský zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který zaručuje soubor práv vnitřně vysídleným osobám - mimo jiné ochranu před diskriminací a nuceným návratem, a zjednodušuje přístup k sociálním a ekonomickým službám. Stěžovatelka má tedy možnost zaregistrovat se jako vnitřně vysídlená osoba a využít pomoci příslušných vládních institucí.“* Námitky vztahující se k nemožnosti využití institutu vnitřního přesídlení nepovažuje soud za důvodné.
21. Pokud jde o naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, zdejší soud s přihlédnutím k tvrzením žalobkyně a) učiněným v průběhu správního řízení ve shodě s žalovaným neshledal natolik specifické okolnosti, které by vedly k závěru, že již samotné vycestování žalobkyň do země původu by bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

porušením mezinárodních závazků České republiky ve smyslu ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011 č. j. 9 Azs 7/2011-67 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33).

22. Závěrem Městský soud v Praze shrnuje, že v případě žalobkyně neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobkyně a), a to jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč žalobkyní nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměly ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. července 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.